

GROOTE GEVOLGEN VAN EEN KLEIN KWAAD
door
Wih. Riem Vis.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

Groote gevolgen van een klein kwaad.

DOOR

WILHA. RIEM VIS

Schrijfster van „Nellie,” „Waarom Lucy honger moest lijden?” enz.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

Snelpersdrukkerij — C. C. Callenbach — Nijkerk.

Kleine Annie en hare omgeving.

Annie had een blond krulkopje en vriendelijke blauwe kijkers, maar een vuil gezichtje; en handjes zoo zwart, alsof zij bezig geweest was de kachel te poetsen. Hiertoe echter was zij nog veel te jong. Zij ging nog niet eens op de „grootte school”, zooals haar zusje Truida, die naast haar op de straatsteenen zat en juist met schitterende oogen aan een ander meisje vertelde, dat zij „nog maar drie nachtjes slapen moest,” dan was zij zeven jaar oud!

„En krijg je dan wat?” was de gretige vraag van het vriendinnetje, terwijl Annie zonder ophouden voortging met „broodjes te kneden” uit een hoop vochtige aarde, door een paar mannen daar neergeworpen.

„Ja,” zei Truida, „van mijn grootte zus wel, geloof ik.”

„En van je moeder?”

Op dit oogenblik weerklonk een schelle, schreeuwende stem door het nauwe straatje en verschrikt liep het nieuwsgierige buurmeisje weg.

„Zou je van moeder wat krijgen?” vroeg Annie, even opziende.

Truida haalde de schouders op en zweeg.

„Weet je, wat ik denk?” hernam de kleine, en wierp het handje vol aarde, dat zij pas opgenomen had. weer weg, „weet je wat ik denk?”

„Nu, wat dan?”

„Ik mag er eigenlijk niets van zeggen.”

„Voor wie niet?”

„Voor Rika; zij had in vergissing de la opengelaten.”

„Welke la?”

„Van het kleine kastje.”

„Lag er iets in voor mij?”

„Ik geloof het wel; tenminste het was iets, dat je heel graag hebben wilt.”

„Wat dan?”

„Rika zal zoo boos wezen, als ik het zeg.”

„Ik zal het haar niet oververtellen.”

„Ja, maar . . .”

„Als je het niet zeggen wilt, dan mag je er ook nooit mee spelen, hoor, als ik het krijg.”

„Het is niet eens iets om mee te spelen.”

„Iets om op te eten dan?”

„Ook niet; . . . het is . . .”

„Pas op, als je het vertelt, Annie!” zoo liet opeens een jongensstem zich hooren, vlak in hare nabijheid: „ik zal het aan moeder zeggen, daar kun je op rekenen!”

Verschrikt keken de zusjes om; zij hadden geen van beiden den knaap hooren aankomen, die stilletjes naar hun gesprek had staan luisteren. Hij was omstreeks twaalf jaar oud en tamelijk lang voor zijn leeftijd; maar flink zag hij er niet uit, zooals hij daar stond met de handen in de wijde broekzakken verborgen; en sterk scheen hij ook niet te wezen, want zijn oogen stonden zoo flauw en zijn mager gezicht was ver van blozend.

„Je moet binnenkomen,” hernam hij, de aarde met zijn schoenen, die blijkbaar zelden of nooit gepoetst

werden, omhoog schoppend, zoodat Annie bijna schreiend uitriep: „hè, Jan, je zult al mijn broodjes bederven!”

„Waren het maar broodjes,” mompelde Jan, „dan at ik ze allemaal op.” Daarop keerde hij zich om en ging heen.

„Truida! Annie! De grutjes zijn klaar,” weerklonk het even daarna door den smallen gang vlak achter hen; „als je niet gauw komt, dan is alles op!”

Deze aanmaning was voldoende om de kleintjes te doen opspringen en op een draf naar binnen te loopen. Ook bemerkten zij in hare overhaasting niet, dat zij gevolgd werden door twee juffrouwen, die echter bij de deur van het kamertje, waar zij ingingen, stilhiel- den en aanklopten, nadat de kinderen die achter zich hadden dichtgeworpen. „Binnen!” werd er geroepen, en even daarna bevonden de beide bezoeksters zich in een kleine, vierkante ruimte, waar het zóó donker was, dat men er nauwelijks iets onderscheiden kon, hoewel de zon daar buiten helder scheen, en de groote torenklok juist één uur sloeg. En geen wonder, want van de acht ruitjes in het ééne raam waardoor het kamertje licht ontvangen moest, waren er zes gebroken en met donker papier beplakt; bovendien was er op eenige schreden afstands een hooge muur. Toch ontging het den binnentredenden niet, dat Jan haastig de ellebogen van de tafel nam en Rika een kleur kreeg tot achter de ooren, toen zij zag, wie daar voor haar stonden: twee onderwijzeressen van de school! En zij had nog niet eens haar haar gekamd, noch haar gezicht gewasschen; bovendien was haar schort gescheurd en haar jurk met spelden vastgemaakt, omdat zij verzuimd had er nieuwe knopen aan te zetten. Wel troostte zij zich met de gedachte, dat het Zaterdag en dus werkdag was, maar.... „knap kun je er *altijd* uitzien en schoon ook,” had juffrouw Visser

zoo dikwijls op school gezegd, „wat zou zij dan nu wel denken van haar slordig voorkomen?”

„Dat is *mijn* juffrouw,” fluisterde Truida haar kleine zusje in 't oor, terwijl zij met haar heele hand een der bezoeksters aanwees, waarop Annie met open mond en verbaasde kijkertjes vlak voor de aangeduide persoon ging staan, wat natuurlijk ver van beleefd was; doch daarvan had de kleine volstrekt geen begrip.

„Is je moeder niet thuis?” vroeg juffrouw Visser.

„Neen, Juffrouw,” antwoordde Rika, zich het haar wat gladstrijkend, „moeder is uit werken.”

„Welzoo, en ben jij nu huishoudstertje?”

Rika kleurde nog meer, en zonder te antwoorden, wierp zij een zijdelingschen blik naar de met stof bedekte tafel, die vol lag met allerlei prullen en rommel; zij wist wel, dat dit anders kon en behoorde te wezen.

Intusschen had de gezellin van juffrouw Visser eens rondgekeken, en was zij tot de overtuiging gekomen, dat orde en netheid ver te zoeken waren in dit gezin. Bij het halfduister, waaraan haar oogen langzamerhand gewend raakten, ontdekte zij een hoop beddegoed, deels in een roestig ledikant, deels op den grond neergeworpen; en zoo'n benauwde lucht kwam haar daarvan tegemoet, dat zij niet begreep, hoe iemand er op kon gaan slapen. Ook zweefden er lange spinraggen over heen en een groot spinneweb bedekte het verweerde glas van een der schilderijtjes aan den wand. De vloer was er al niet beter aan toe; waarschijnlijk had men zich de moeite van vegen en schrobben willen besparen, en daarom alle mogelijke lappen en stukken kleed bijeen gezocht om hem te bedekken en een fatsoenlijk aanzien te geven; want ver van helder waren de plekken, die zichtbaar gebleven waren.

„Ik had je moeder wel eens willen spreken,” her-
nam juffrouw Visser; „is zij morgen thuis?”

„Ja, Juffrouw, Zondags altijd.”

„En met Kerstmis,” vulde Jan aan.

„Dan ben ik jarig,” kon Truida niet nalaten mede
te deelen.

„En dan krijgen wij krentenbrood en koek op de
Zondagschool,” zei Annie met schitterende oogen.

„Ga je ook al op de Zondagschool, klein ding?
Hoe oud ben je dan al?”

„Zij wordt in de volgende maand zes jaar, Juffrouw,”
antwoordde Rika voor haar.

„En ken je ook al een mooi versje?”

Annie knikte toestemmend en begon:

„De lieve Heere Jezus
Bemint de kindren teer;
Hij neemt hen in Zijn armen,
Ziet vriendlijk op hen neer.
Zij wandlen hier beneden
Aan Zijne trouwe hand;
Hij voert ze dan naar boven
In 't hemelsch Vaderland.”

„En ik ken een tekst!” riep Truida uit, die met
zichtbaar ongeduld het eind had afgewacht; en zon-
der te wachten, tot zij er toe uitgenoodigd werd,
ging zij hem opzeggen: „Laat de kinderkens tot Mij
komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het
koninkrijk der hemelen.”

„Goed zoo; — maar weet je wel, wie die woorden
uitgesproken heeft?”

„De Heere Jezus, Juffrouw, toen de discipelen de
kinderen wilden wegsturen.”

„Best onthouden; en mogen de kinderen nu ook
nog tot Hem komen?”

„Ja, Juffrouw,” was het antwoord zonder aarzelen gegeven.

„Alleen de zoete kinderen toch zeker?”

„Neen . . . allemaal heeft de juffrouw gezegd.”

„Jij en Annie ook?”

Deze vraag bracht het kleine meisje blijkbaar in verlegenheid. Zij kleurde, keek Rika eens aan, dan weer „haar eigen juffrouw,” tot zij eindigde met de oogen neer te slaan.

„Weet je het niet, mijn kleintje?”

„Ik wil liever hier blijven en Annie ook.”

„Wel, kleine, je behoeft ook niet hier vandaan te gaan om tot Hem te komen; Hij is hier ook.”

Haastig wendde Annie het hoofdje om bij deze woorden, en keek het gansche vertrekje rond, of zij er ook iemand ontdekken kon, behalve degenen, die zij er al reeds gezien had, om daarna de spreekster weer aan te staren, die glimlachend voortging: „Hij ziet al wat hier in de kamer is.” — Dit zeggende keek zij even Rika aan — „en Hij hoort, wat wij zeggen; je moogt Hem ook alles vertellen, wat je denkt, en wat je graag hebben wilt; dat is tot Hem komen.”

„Ik wou maar, dat ik eten kreeg,” dacht Jan, nadat hij al eenige malen den deksel van de groote steenen pan, die midden op de tafel stond, had opgelicht, om tenminste het genot te hebben de grutjes te zien, al kon hij er nog niet zijn honger nee stillen.

En het scheen wel, dat juffrouw Visser althans zijn gedachten raadde, want eensklaps stond zij op van het lage tabouretje, waarop zij een oogenblik plaats genomen had, en maakte zich gereed te vertrekken. „Misschien kom ik morgen wel eens terug,” sprak zij bij het heengaan tot Rika; „ga nu maar eens flink aan 't werk als een knappe meid,” voegde

zij er veelbeteekenend bij, „er is nog heel wat te doen, eerdad moeder tevreden kan zijn.”

„Ik durf die Betje niet aan te bevelen bij mevrouw G.,” sprak de juffrouw van Truida, nadat zij met hare gezellin een eindje zwijgend voortgelopen was, „zij moet, dunkt mij, te veel aan slordigheid gewend wezen, om de kinderen te kunnen voorgaan in orde en netheid, wat dunkt U?”

„Ik zou er ook wel voor vreezen, en ik begreep ook, dat gij daarom in 't geheel niet naar het meisje vraegt, zooals toch uw plan was te doen, niet waar?”

„Ja, ik had wel eens willen weten, of zij morgen soms uitging, en of ik haar dan eens spreken kon, maar nu begin ik er liever niet mee.”

„Maar het zou mogelijk kunnen wezen, dat zij al veel geleerd had in haar tegenwoordigen dienst; zij is er ongeveer een jaar geweest, naar ik meen.”

„Waarom gaat zij er dan vandaan?”

„Omdat het jongste kindje gestorven is en de anderen naar school gaan; zoo vertelde Rika mij tenminste; haar moeder gaat nu bij diezelfde juffrouw een halven dag in de week werken.”

„Zoudt *gij* die vrouw willen hebben als schoonmaakster?”

„Om u de waarheid te zeggen, neen; al moet er in aanmerking genomen worden, dat zij weinig tijd heeft om haar eigen huisje in orde te houden; in elk geval zou zij toch zooveel vuilheid en verwaarloozing niet om zich heen kunnen dulden, als zij een knappe vrouw was.”

„Gaat gij er morgen nog heen?”

„Ik ben het met mijzelve nog niet eens. Nieuwe kleedingstukken te geven in een gezin, waar er blijkbaar de hand niet aan gehouden wordt, dat vind ik wel jammer. Evenwel, ik zou eens met haar kunnen spreken over een en ander.”

Hiermede eindigde het gesprek der beide onderwijzeressen, die nu afscheid van elkander namen, om elk haars weegs te gaan.

II.

Het verjaarsgeschenk.

leine Annie was alleen thuis; haar moeder was als gewoonlijk uit werken; Rika deed even een boodschap en Truida was haar achterna geloopt; terwijl Jan er op uit was, om werk te zoeken, want hij had eenige dagen te voren voor 't laatst de school bezocht.

„Zou het mooie doosje er nog in staan?” dacht Annie; „ik moet toch eens eventjes kijken. — Wat een aardig spiegeltje was er in en zoo'n mooi blauw kussentje! Wat zal Truida blij wezen, als zij 't krijgt!” Zoo bij zichzelf voortpratende, trok zij de onderste lade, die een weinig openstond, wat verder open, en ging die haastig doorsnuffelen, doch zonder het begeerde voorwerp te vinden.

Teleurgesteld duwde zij de lade weer dicht, maar bleef nog even voor het kastje staan kijken.

„O, wacht, nu begrijp ik het al!” riep zij eensklaps uit, „het staat zeker in die lade waar het sleuteltje op zit; jammer, dat die zoo hoog is, en misschien is zij wel gesloten ook.” Toch scheen onze Annie haar voornemen niet te willen opgeven, want na zich even te hebben bedacht, trok zij het tabou-

retje, dat in hare nabijheid stond, naar zich toe, en klauterde er voorzichtig op. Toen keek zij nog even om en luisterde, of zij geen voetstappen vernam; daarop trok zij aan het sleutelkje en . . . de la ging open. Op haar teenen staande kon zij juist even over den rand zien, zoodat het haar ook gelukte tot achter in de lade te reiken en er iets uit te halen. „Wat is dat,” riep zij uit, „een lei! zou Truida die ook al krijgen?”

Juist had zij de lei in haar hand genomen, om die eens van alle kanten te bekijken, toen zij de stem van haar zusje in den gang hoorde; zoo snel als zij kon, wilde zij het voorwerp er weer in leggen, maar o, wee, daar stootte zij er mee tegen de lade en rinkinkend viel het op den grond; natuurlijk in stukken.

„O, Annie, wat doe je daar!” riep Truida, die de deur al geopend had, verschrikt uit; — „zoo, dat zal ik aan Rika vertellen!”

„O, neen, neen, doe dat niet, Truida, asjeblijft! Dan zal ik je zeggen, wat je krijgt met je verjaardag!”

„Goed, zeg het dan dadelijk.”

En in haar angst vertelde Annie alles van het doosje, dat zij gezien had.

„O, dan ga ik ook eens kijken!” riep Truida uit, nadat zij opgetogen naar de beschrijving ervan geluisterd had, „Rika zal nog zoo gauw niet terugkomen.”

„Maar wat zal ik met die lei doen, Truida?” vroeg Annie en zag haar angstig aan.

„Stop die groote stukken maar gauw in de vuilnisemmer, die in de keuken staat, en veeg het gruis maar onder het kastje.”

Heel handig deed de kleine, zooals haar gezegd werd, terwijl Truida het onderzoek in de opengetrokken la voortzette, en ook werkelijk het bewustè

doosje er uit te voorschijn haalde, dat haar een uitroep van bewondering ontlokte.

„Zet weg, Truida, gauw, gauw!” riep Annie opeens, die even aan de deur was gaan staan en Rika zag aankomen, „daar komt zij!”

In een oogwenk was het doosje weer op zijn plaats gezet, de lade dichtgeduwd en het tabouretje op zij geschoven, waarna de beide meisjes in een hoek gingen zitten, de eene met een stuk prentenboek, de andere met een pop zonder hoofd; speelgoed, dat altoos bij de hand lag en dat zij haastig gegrepen hadden, om de andere zuster te doen denken, dat zij druk aan 't spelen waren.

Toch wisten onze kleintjes heel goed, dat bedriegen een groot kwaad is; maar weten helpt al heel weinig, als men liever naar het booze hart luistert dan naar de vriendelijke stem van den Goeden Herder, die zoo gaarne wil, dat ook kinderen Hem volgen, omdat zij dan alleen gelukkig en verblijd kunnen wezen. Ook sprak er wel een waarschuwende stem van binnen, maar zij brachten die tot zwijgen, en deden hun best om het heele geval zoo gauw mogelijk te vergeten. Recht vroolijk konden zij echter niet wezen en veel stiller waren zij dan gewoonlijk, tot groot genoegen van Rika, die anders nog wel eens last van de zusjes had; vooral van Annie, die een kleine wildzang was.

„De kinderen zijn heel zoet geweest vandaag,” zoo deelde zij haar moeder mee, toen deze 's avonds om acht uur thuiskwam, „en ze zijn al vroeg naar bed gegaan ook.”

Zij wist niet, dat de kinderen iets op hun geweten hadden en daarom een weinig vreesden moeders blik te ontmoeten; want een moeder kan o, zoo gauw zien, of er iets aan hapert bij haar kinderen; dit hadden Truida en Annie ook wel eens ondervonden.

„Zoo, dat is goed,” zei vrouw van Roon met een zucht, terwijl zij op een stoel neerviel en er haast doorzakte; „Ik zal ook niet lang meer wachten met naar bed te gaan, want ik ben vreeselijk moe.”

„Prettig, dat u morgen thuis kan blijven,” zei Rika om haar te troosten.

„Ja, kind, heel prettig, als ik toch mijn daggeld kreeg, maar twee dagen rusten en dan honger lijden, dat is minder plezierig. Och, ja, om de monden open te houden, is het altijd maar werken, werken!”

Opnieuw volgde er een diepe zucht. Rika wist nu niet beter te doen dan haar moeder een kopje koffie in te schenken; maar weder volgde er een klacht; de arme vrouw kende Hem ook niet, die gezegd heeft tot de Zijnen: „Zijt niet bezorgd voor het leven, wat gij eten zult, noch voor het lichaam, waarmede gij u kleeden zult. — — — Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaien, noch maaien, die geen spijskamer noch schuur hebben en God voedt ze; hoe verre gaat gij de vogelen te boven? (Lukas XII : 22, 24.)

„Over drie weken krijgen wij Betje ook thuis,” hernam zij, na haar kopje met een mistroostig gezicht te hebben neergezet; „ik weet niet hoe wij dan de huur moeten betalen, en haar nog te eten geven bovendien!”

Rika wist het ook niet en zweeg dus.

„Er is ook niemand, die zich om ons bekommert,” ging haar moeder voort, „de menschen komen eens kijken, ja, maar dan gaan zij weer heen, zonder meer, net als die juffrouw van school; zij zou nog al haar best doen, om een dienst te vinden voor onze Betje, maar het blijft bij beloven, dat zie ik wel.”

Zoo morde vrouw van Roon nog een poosje voort, tot zij zich ter ruste begaf en in den slaap al haar zorgen voor eenige uren vergat. Den volgenden dag was het Kerstmis en Truida's verjaardag.

„Ik hoop maar, dat moeder er niets van merkt!”

fluisterde Annie haar zusje, dat naast haar sliep, in 't oor, toen zij dien morgen heel vroeg wakker werd en zich het gebeurde van den vorigen dag herinnerde. „En als moeder nu gaat zoeken naar . . .”

„Stil, stil! zeg je het dan als moeder haar niet vindt?”

„Neen, maar het zal toch wel uitkomen,” zei Truida, die zich minder schuldig en daarom ook minder bevreesd gevoelde bij de gedachte aan ontdekking, in het bewustzijn, dat zij de lei niet gebroken, en alleen maar toegestemd had te zullen zwijgen.

„Zou ik dan slaag krijgen?”

„Misschien wel.”

„Vindt je het erg naar, dat je er nu geen krijgt?” hernam Annie, na een poosje haar eigen treurig vooruitzicht overdacht te hebben, en zich nu bepalend bij het verlies van haar zusje, waaraan zij eerst nog niet had gedacht.

„Och, het kan mij weinig schelen; misschien zou ik telkens moeten schrijven of teekenen in plaats van met mijn pop of op straat te mogen spelen.”

„Ja, dat is waar,” zei Annie, inwendig blij, dat haar zusje de zaak zóó opnam, want nu was er des te minder gevaar, dat zij er iets van uitlaten zou.

„O, zie eens, het sneeuwt!” Deze uitroep van Jan deed haar eensklaps het hoofd omwenden. Ja, wezenlijk, daar dwarrelden de mooie witte vlokjes naar beneden, of zetten zich rustig op de gebroken ruitjes, die er nu nog vuiler schenen uit te zien dan gewoonlijk, want zij hadden zelfs voor dezen dag geen extra beurt met de spons gehad.

„Straks sneeuwballen gooien, hè, Rika?” hernam Jan, zich de handen wrijvend van plezier, „en glijbanen maken; heerlijk, hoor!”

Maar Rika gaf geen antwoord; zij sliep nog half en droomde van koek en chocolade; dingen, die zij veel heerlijker vond dan de koude sneeuw.

„Hoe begint die tekst ook weer, Truida, die wij verleden van de sneeuw geleerd hebben, weet je wel?” zei Annie, terwijl zij peinzend naar buiten bleef kijken.

„Al waren uwe zonden als scharlaken, Ik zal ze wit maken als sneeuw,” sprak Truida, na zich even bedacht te hebben.

„O, ja! En vertelde de meester niet, dat scharlaken rood is; vuurrood?”

„Ik geloof het wel,” was het onverschillige antwoord.

„Ik begrijp niet hoe vuurrood zoo wit kan worden als sneeuw,” hernam Annie.

„Wel, kind, de Heer kan immers alles!”

„Ja, maar..... weet jij nog, wat de meester er van zei?”

„Zeker, het beteekent, dat de Heer al onze zonden weg wil nemen, al zijn het er nog zoo veel; dat zei de meester.”

„Zijn onze zonden rood, Trui?”

„Och, Annie, wat ben je toch dom!” sprak nu de oudste van de twee, in het volle bewustzijn van haar meerdere kennis; „onze zonden is het kwaad, dat wij doen; het zit binnen in ons hart. Je vergeet ook alles.”

„Doet het pijn als het er uitgehaald wordt?” waagde Annie nog te vragen; maar nu was Truida's geduld ten einde, en eigenlijk wist zij zelf ook niet recht, hoe het weggenomen moest worden; zij gaf dus geen antwoord en begon met Rika te praten, die intusschen klaar wakker geworden was. Aan opstaan scheen echter nog niemand te denken, en reeds had de torenklok negen slagen doen hooren, toen nog allen in bed lagen! Hoe konden zij dan bijtijds in de kerk wezen? Helaas, daaraan werd niet gedacht in dit huisgezin. Aan Gods woord scheen geen behoefte te wezen; en dat de kinderen op de Zondagschool gingen was meer om ze een poosje kwijt te wezen, en ook op hoop van nu en dan wat te krijgen, dan wel omdat vrouw

van Roon hen gaarne bekend gemaakt zag met den weg naar den hemel. En hoe kon dit ook : Zij zelve bevond zich nog op den breeden weg, die naar het verderf leidt, al meende zij ook een heel brave, goede vrouw te wezen. „Er is een weg, die iemand recht schijnt, maar het einde van dien zijn wegen des doods,” zoo staat er geschreven in Spreuken XIV : 12; en daar werd ook zij gevonden.

Eindelijk omstreeks tien uur waren allen op de been, en kregen de kinderen een boterham, nog voor dat zij gewasschen of behoorlijk gekleed waren; en wat nog veel erger was, voordat een van hen den Heer had gedankt, dat Hij hen weer bewaard en een verkwikkenden slaap geschonken had.

„Vandaag ben ik immers jarig, Moe?” zei Truida, daar niemand er aan scheen te denken.

„O, ja, kind, dat is waar ook; ik zou het wezenlijk vergeten,” was het antwoord, waarop een liefkozing volgde en een hartelijke zoen; want dit moet gezegd worden van vrouw van Roon, dat zij een liefhebbende moeder was voor haar kinderen. „Wacht, ik heb wat moois voor je,” ging zij voort; „zelf had ik het niet kunnen koopen, maar ik heb het voor je gekregen van juffrouw Schaap.” Zoo sprekende begaf zij zich, met de oogen gevolgd door Annie, wier hartje klopte van angst, naar het kastje, waarin de lei gelegen had, en trok de la met het sleuteltje er op open. Zij nam er echter alleen het doosje uit en duwde ze terstond weer dicht, zonder er verder in te zien, waarop de twee kleine meisjes elkander veelbeteekenend aankeken, en Truida intusschen de hand reeds uitstak, om het presentje in ontvangst te nemen.

„O, ja, Rika, 't is waar ook! Help mij toch onthouden, dat ik overmorgen die lei meeneem,” sprak vrouw van Roon eensklaps, tot niet geringe ontsteltenis van haar jongste dochttertje; „ik had het gisteren

heelemaal vergeten, en de jongejuffrouw was er vreeselijk boos om; ik zou geen raad weten, als ik er weer niet aan dacht!"

"Wat scheelt jou, Annie?" zei Jan, ziende hoe zijn zusje opeens een kleur kreeg als vuur, en zoo in verwarring geraakte, dat zij haar brood in zijn melk sopte en het toen op tafel — bordjes gebruikten zij voor hun boterham niet — neerlegde, in plaats ervan te happen.

"Och, niets!" haastte Annie zich te zeggen; en om hare verlegenheid te verbergen, vroeg zij aan Truida het doosje eens te mogen bekijken wat deze nogal bereidwillig toestond. Toch zou het haar niet zoo spoedig gelukt zijn de aandacht van zich af te wenden, ware er niet juist op dat oogenblik iets gebeurd, dat hen allen deed opspringen van schrik: Een der ruiten in het kleine voorkamertje, dat voor „netjes" gehouden werd, maar er weinig minder vuil en verwaarloosd uitzag dan het woonvertrekje, kwam in stukken naar beneden vallen, gedeeltelijk op straat en voor de rest op een oud tafeltje, dat er voor stond met een groote blauwe vaas erop, die nu eveneens in stukken viel. Een hoopje sneeuw tegen het glas en in het venster, deed terstond vermoeden, wat er de oorzaak van was; en toen Jan haastig de deur opende zag hij dan ook een paar jongens zóó hard wegloupen, dat het vergeefsche moeite zou zijn geweest hen te willen inhalen.

"Alweer een voordeeltje!" zuchtte vrouw van Roon, „alle ongelukken zijn voor ons!"

"Dat komt nu van het sneeuwballen gooien," zei Rika met een blik op haar broer, die haar alles behalve vriendelijk aankeek bij deze opmerking, want hij vreesde dat zijn moeder hem dit genot onthouden mocht. Deze scheen er evenwel niet op te letten. „Ga maar gauw wat stijfsel koken, Rika," hernam

zij, na het glas te hebben weggeveegd, „dan zal ik er een papier voor plakken, anders waait al de sneeuw naar binnen; de wind staat juist op dit raam.”

Rika deed zooals haar bevolen werd; en weldra was de wond bedekt door een groote groene pleister, die er op zou moeten blijven, totdat „de betere tijden” zouden aanbreken, waarop haar moeder al jaren lang tevergeefs had gehoopt.

Intusschen was Annie blij, dat er aan hare verlegenheid niet meer gedacht scheen te worden.

III.

Een plaagziek meisje.

De Kerstdagen waren voorbij. Velen hadden de blijde boodschap weer vernomen, dat de Zoon des menschen gekomen is, om te zoeken en zalig te maken, wat verloren is; — hadden zij het allen verstaan en geloofd? O, hoeveel blijdschap zou er dan geweest zijn onder de Engelen Gods! De geboorte van dien Redder en Zaligmaker, van dat Kindje in Bethlehem's stal was op allerlei wijzen verteld en bezongen; en nu keerde ieder terug tot zijn gewone dagelijksche werk; sommigen met vreugde in 't hart, omdat die Heiland, voor wien geen plaats was in de herberg, een plaats gevonden had in hun hart; anderen al zuchtend, omdat het goede voor *hen* nu voorbij was en zij opnieuw moesten beginnen met werken en zwoegen, om in de

behoefden van het lichaam te voorzien. En in plaats, dat zij den Heere dankten, dat Hij er hen de gezondheid en de krachten toe verleende, waren zij ontevreden en wrevelig, daar zij liever hun tijd naar eigen genoegen hadden willen besteden, en den arbeid slechts verrichtten om de spijsze, die vergaaf; niet, omdat God de Heer er hen toe riep.

Zoo was het ook met vrouw van Roon, die als gewoonlijk om half acht haar woning verliet, om zich naar een harer werkhuisen te begeven. Ook had zij ditmaal een bijzondere reden om ontstemd te wezen: de lei, die zij voor jongejuffrouw Betsy had moeten koopen, was nergens te vinden. Waar kon die toch gebleven zijn? Tevergeefs had zij alles in huis het onderst ten boven gehaald, geen spoor was er van te vinden. En een andere te koopen voor drie stuivers, dit was onmogelijk, of zij had de kinderen dien dag niets te eten kunnen geven. „De arme schapen,” dacht zij, en haar gelaat nam een zachter uitdrukking aan, „ze krijgen toch niet te veel; ik zou wel eens willen weten, hoe het jongejuffrouw Betsy zou bevallen, als zij eens een ganschen dag tevreden moest zijn met een stukje droog brood in water en melk gesopt.” Zoo liep zij voort in gedachten verdiept, tot zij de villa bereikte, waar dien dag haar hulp verlangd werd. Reeds sloeg het half negen, toen zij den breeden marmeren gang betrad, die prachtig versierd was met bloemen en opgezette vogels.

„Rika, heb je nu de lei?” klonk het haar reeds dadelijk in de ooren, toen zij de trap voorbij wilde gaan, die naar boven voerde; en omhoog kijkend ontmoette zij den blik van een klein meisje, dat er wel keurig gekleed, maar toch niet *lief* uitzag, want haar bleek, fijn gezichtje en haar gansche houding gaf niets dan trots te kennen, terwijl uit haar lichtblauw oog slechts koelheid sprak. „Nu, waar is de lei?” hernam

zij, toen vrouw van Roon niet dadelijk antwoord gaf. „Ik kan 'm nergens vinden, jongejuffrouw,” begon deze aarzelend; „ik heb er overal naar gezocht.”

„Niet vinden!” riep het meisje uit, terwijl zij rood werd van toorn, „je wilt mij maar wat wijs maken, dat is het, akelig mensch! maar nu zal ik het aan mama vertellen en vragen, of zij je wegsturen wil, hoor!”

„Gelukkig, dat mevrouw zich weinig aan haar praatjes stoort,” dacht de werkvrouw, haar weg naar de keuken vervolgend, „maar zeker zal ik nu vandaag weer heel wat te verduren hebben van dat kind.” En zoo was het ook; telkens liep Betsy haar met opzet in den weg, gaf haar een duw, of schopte tegen haar emmer, dat het water tegen den schoonen muur spatte en eindelijk deed zij iets, dat de maat voor goed vol maakte, want daarna werd vrouw van Roon nooit meer door haar geplaagd.

Rika — zoo werd onze werkvrouw daar in huis genoemd — stond in een der bovenkamers de ruiten te wasschen boven op een trap, die open en dicht geslagen kon worden. Om zich echter niet lang op te houden, had zij de haken, waarmee de trap vastgezet kon worden, losgelaten, wat heel onvoorzichtig was; en in zooverre had zijzelve schuld aan hetgeen er gebeurde; maar toch, zonder Betsy's tegenwoordigheid zou alles waarschijnlijk goed afgelopen zijn. Gelijk overal dien dag, zoo vervolgde het plaagzieke meisje haar ook hier. Eerst nam zij de spons weg en liep er mee de kamer uit, zoodat Rika naar beneden komen, en haar tot op zolder naloopen moest; daarna verstopte zij de zemelap, en eindelijk begon zij te duwen en te stooten tegen de trap.

„Als 'tu blijft, jongejuffrouw, laat dat!” zei Rika met aandrang, „gij wilt toch niet, dat ik er af tuimel?”

„Dat kan mij wat schelen,” was de onverschillige uitroep van het ondeugende kind; en in plaats gehoor te geven aan het verzoek, viel Betsy opzettelijk met haar geheele zwaarte tegen de trap aan, waardoor deze kantelde en Rika zich met een angstkreet vast wilde grijpen aan een knop van de openslaande deuren; maar meteen verloor zij haar evenwicht en viel door een der ruiten heen buiten op straat. Betsy gaf een gil en vloog de kamer uit, terwijl Rika in een oogwenk omringd was door een menigte nieuwsgierige en medelijdende menschen; en ook de bewoners van het huis, zoowel de dienstboden als mevrouw zelve, de deur uitsnelden om zoo mogelijk hulp te verleenen. Kreunend van pijn lag zij daar en haar gelaat was onkenbaar van het bloed, dat er langs liep.

„Wat is er gebeurd?” „Hoe is het gekomen?” „Stond zij de ramen te wasschen?” zoo klonk het verward door elkander. „Ik zal gauw een dokter gaan halen,” riep een ander, die het beter vond te helpen, dan zich met nuttelooze praatjes op te houden. En terwijl de man op een draf heenliep, werd Rika door den huisknecht en de werkmeid voorzichtig opgenomen, en op bevel van mevrouw neergelegd in de tuinkamer op een rustbed. Weldra verscheen er een geneesheer, die haar onderzocht, en al spoedig verklaarde, dat zij haar rechterarm gebroken had, en verder zwaar gekneusd was. Daarna verbond hij haar en nam maatregelen, om haar te doen overbrengen naar het ziekenhuis.

Intusschen hield Betsy zich schuil. Dit kon zij heel gemakkelijk doen, daar er dien dag niemand was, die op haar lette. Gewoonlijk was zij overgelaten aan de zorgen van een gouvernante, die nu echter voor eenige dagen uit de stad was, terwijl de dienstboden zich zoo min mogelijk met het onaardige meisje ophiielden, en blij waren, wanneer zij hen met

rust liet. Ook waren zij allen zoo vervuld met het ongeluk vrouw van Roon overkomen, dat zij aan Betsy in 't geheel niet dachten.

Eindelijk, toen de etensbel luidde, kwam zij te voorschijn, en trad vol angst de eetzaal binnen. Tot haar groote verlichting evenwel scheen niemand te denken, dat zij in eenig opzicht de oorzaak zijn kon van het ongeluk, waarover aan tafel druk gesproken werd.

In 't eerst durfde zij nauwelijk opkijken en wisselde zij gedurig van kleur, zoodat mevrouw van Son er zich in stilte over verwonderde en nu en dan een bezorgden blik wierp op haar dochttertje, vrezende, dat zij niet recht in orde was; maar weldra begon Betsy weer even vrij in 't rond te kijken als altijd. Ja, zelfs waagde zij het, de mededeeling te doen, dat de haken van de trap losgingen, even voordat Rika gevallen was, iets wat de aanwezigen reeds verondersteld hadden.

Zoo wist zij haar schuld geheel en al te bedekken voor de menschen, en dit was haar genoeg. Aan God den Heer, voor Wien niets verborgen is, dacht zij niet. Helaas! slechts een enkele maal had zij over Hem hooren spreken, en niemand had haar ooit verteld, dat „de oogen des Heeren zijn aan alle plaatsen,” ja, dat Hij zelfs onze geheimste gedachten kent. En van den Heere Jezus, die de kinderen zoo liefheeft, had zij nooit gehoord. Zijn Naam, de eenige, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden, was haar zelfs vreemd.

Hoe arm was dit rijke meisje, niet waar? Doch de Heer, dien zij niet kende, zag in ontferming op haar neder, en de Goede Herder zou het verloren schaapje opzoeken.

IV.

Twee bekentenissen.

rie weken waren er sedert het ongeluk ver-
loopen. De kinderen van vrouw van Roon
waren door de goede zorgen van mevrouw
van Son hier en daar besteed geworden, opdat
zij niet voor eenige maanden — zoolang
toch zou hun moeder wel in 't gasthuis
moeten blijven, had de dokter gezegd — geheel aan
zichzelve overgelaten zouden zijn. Ook bij de naaister
van Betsy's mama, had er een plaats gevonden,
en wel onze kleine Annie. Het huisje, waar juffrouw
Smith — zoo heette de naaister — woonde, was te
bereiken door den tuin en het bosch, bij de villa
behoorend; al spelend liep Betsy soms dien kant uit.
Dit had zij ook gedaan eenige dagen na het gebeurde
met Rika, en dicht bij de heg gekomen, die de kleine
woning omgaf, had zij daarachter kleine Anna gezien.
Zij wist niet, dat het een dochtertje van de werk-
vrouw was, anders zou zij er zeker niet naar ver-
langd hebben nader kennis te maken met het kind,
dat haar zoo vriendelijk toelachte; want elke herinne-
ring aan Rika maakte haar onrustig, en liefst hoorde
zij haar naam niet meer noemen. Daarmede onbekend
nam zij gretig de gelegenheid waar, toen Jaantje de
werkmeid een boodschap moest doen bij juffrouw
Smith, en verzocht zij haar te mogen vergezellen.
Mevrouw van Son had er niets op tegen; van leeren
kwam nu toch niet veel, daar de gouvernante wegens
ziekte nog niet teruggekomen was; bovendien een

wandeling was gezond. Zoo ging Betsy dan mee en bevond zich weldra in de woning van de naaister. Hoe geheel anders zag onze Annie er uit dan toen zij nog bij haar moeder thuis was! Zeker, indien Betsy haar toen wel eens gezien had, zij zou haar nauwelijks herkend hebben. Haar gezichtje, helder gewasschen, had een heel andere kleur gekregen; handen en armen waren zoo schoon als zilver, haar blonde krulletjes waren netjes uitgekamd, en haar schortje zag zoo wit, als het misschien nooit te voren geweest was. Maar niet alleen aan het uitwendige besteedde juffrouw Smith haar zorgen; ook het geestelijk welzijn van het kleine meisje nam zij ter harte. Dagelijks vertelde zij haar iets uit den Bijbel, het boek, dat haar kostelijker was dan duizenden van goud of zilver. Dezen morgen had zij haar de geschiedenis verteld van Achan, wiens bedrog oorzaak werd van Israël's nederlaag bij Ai; hoe de Heer alles gezien en aan het licht gebracht had, en welke vreeselijke straf op die zonde volgde. Dit alles had zoo'n diepen indruk gemaakt op Annie, dat zij snikkende tot de bekentenis gekomen was van haar eigen kwaad. Ook zij had immers aangeraakt, wat haar verboden was, en hetgeen een ander toebehoorde stilletjes verstopt? Dat zij daardoor mede oorzaak geworden was van het ongeluk haar moeder overkomen, wist zij nog niet.

„Wil U het eens aan de jonge juffrouw vertellen?“ had zij daarop aarzelend gevraagd, „dan zal zij misschien niet meer boos wezen op moeder.“

„Wel, zie eens aan! nu kun je het zelf doen,“ sprak juffrouw Smith, toen juist de deur openging en Jaantje binnentrad met Betsy bij zich. Maar nu werd Annie verlegen en durfde geen woord te zeggen. Smeekend keek zij haar vriendelijke verzorgster aan. Deze vond het echter beter, dat zijzelve er mee voor den dag kwam.

„Wil de jonge juffrouw misschien onze konijntjes eens zien?” sprak zij, nadat Betsy een poosje gerust had.

„O, ja, heel graag!” zei deze opgetogen.

„Kom, Annie, zet dan je hoedje op en ga eens even mee,” hernam juffrouw Smith. Meteen fluisterde zij haar toe: „Nu heb je een goede gelegenheid om het haar te vertellen.”

Annie knikte toestemmend en begaf zich met een heel ernstig gezichtje naar buiten. Nauwelijks durfde zij Betsy aanzien, veel minder tot haar spreken. Bij de konijntjes echter raakte haar tongetje los en zoo veel had zij van de kleine springers te vertellen, dat zij al het andere er door vergat.

„Is juffrouw Smith je moeder?”

Deze vraag van Betsy bracht haar opeens weer alles te binnen; en de oogen neerslaande, antwoordde zij nauwelijks hoorbaar: „Neen, jonge juffrouw, ik ben . . . ik ben . . . Annie van Roon.”

„van Roon? Dat is de naam van onze . . . Kom, Jaantje wacht misschien al,” viel Betsy zichzelf in de rede, zich meteen omkeerend, om naar het huisje terug te gaan.

„Als 't u blijft, jonge juffrouw, ik heb u nog wat te zeggen,” sprak Annie haastig en legde bedeesd haar handje op Betsy's arm.

„Mij? wat dan?” vroeg deze, terwijl het bloed haar naar de wangen steeg, want haar geweten was nog niet geheel tot zwijgen gebracht.

„Ik wou u zeggen,” hernam Annie, moed vattend, „dat ik . . . dat ik . . . de lei gebroken heb.”

„Welke lei?”

„Uw lei, die moeder gekocht had.”

Nu raakte Betsy geheel in verlegenheid; en in de meening, dat Annie met haar gedrag bekend en van plan was haar een verwijt te doen, hernam zij scherp: „Dan heeft je moeder gejoekt!”

Annie schrikte en keek haar verbaasd aan.

„Ja zeker, want zij heeft mij verteld, dat zij de lei niet vinden kon!”

„Dat is ook zoo!” riep Anna uit, „want... ik had de stukken stilletjes weggestopt.”

„O, zoo!” zei Betsy en liep weer voort, want zij gevoelde zich volstrekt niet op haar gemak.

„Wilt U dan niet meer boos zijn op moeder?” sprak de jongste weer, terwijl zij op een drafje voortliep, om haar gezellin bij te houden.

„Ik!” riep deze uit en bleef eensklaps stilstaan. Daarop scheen zij een oogenblik na te denken, en zich een weinig voorover buigend, vroeg zij bijna fluisterend: „Heeft je moeder je niets verteld van mij?”

„Ja,” zei Annie, „dat u heel boos op haar was.”

„Anders niets?”

De kleine schudde ontkennend met het hoofd en bleef haar vragend aanzien.

„Ik zal je op een andere keer ook eens wat vertellen.”

Met deze woorden, op beslist toon uitgesproken, duwde Betsy de deur open, die zij juist bereikt had, en trad het kamertje weer binnen, waar Jaantje al gereed stond om heen te gaan.

Een maand ging nu voorbij zonder dat het meisje zich liet zien in de woning van juffrouw Smith, of zelfs in de nabijheid ervan.

„Wat ze mij toch vertellen wil?” had Annie in 't eerst gedurig tot zichzelf gezegd, maar nu dacht zij er nauwelijks meer aan, totdat, op een mooien dag in Februari, Betsy eensklaps voor haar stond. Ditmaal was zij vergezeld door een juffrouw, die Annie niet geheel onbekend voorkwam, en toen zij haar stem hoorde, herkende zij haar opeens als een der onderwijzeressen, die kort voor Kerstmis een bezoek gebracht hadden in de woning harer moeder. Ja dezelfde

was het voor wie zij een versje opgezegd had; nu herinnerde zij het zich goed.

„Wel, kleintje, ken je mij nog?” sprak juffrouw Visser, terwijl zij haar lachend in de roode wangetjes kneep, en het meisje, zoozeer veranderd sedert zij haar 't laatst gezien had, met zichtbaar welgevallen beschouwde.

Annie knikte toestemmend en keek verlegen voor zich.

„Is juffrouw Smith thuis? — Ga dan eens even vragen, of wij een oogenblikje bij haar mogen uitrusten.”

De kleine snelde terstond heen, om aan die opdracht te voldoen; en keerde weldra met haar pleegmoeder terug, die de bezoeksters vriendelijk uitnodigde binnen te treden.

„'t Ziet er hier anders uit dan bij vrouw van Roon,” dacht juffrouw Visser, zoodra zij het vroolijke heldere vertrekje inkwam, „het is wezenlijk een geluk voor Annie, dat zij hier gekomen is.”

„Weet u ook hoe het gaat met Rika?” vroeg zij, na op de haar aangeboden stoel te hebben plaats genomen, „u bezoekt haar immers af en toe met de kleine?”

„Ja, Juffrouw, tweemaal in de week; zij is nu zoover hersteld, dat zij dagelijks een paar uren mag opzitten.”

„Hoelang zou zij nog moeten blijven in het ziekenhuis?”

„Drie weken tenminste nog, heeft de dokter gisteren gezegd; en uit werken gaan zal zij in 't geheel niet meer kunnen, want de dokter houdt het er voor, dat haar rechterarm stijf zal blijven, terwijl er ook geen hoop is op volkomen genezing van die inwendige kneuzingen, die zij bekomen heeft.”

„En hoe is zij daaronder gestemd?”

In 't eerst deed zij niets dan klagen en morren, maar nu begint zij in te zien, dat de Heer dit alles heeft doen gebeuren, om haar ziel te redden van het verderf. Reeds is zij als een verloren zondares tot den Heere Jezus gegaan; en hoewel zij nog niet juichen kan, toch begint zij zich aanvankelijk te verheugen in Zijne genade."

"Wel, het verblijdt mij zeer dit te vernemen, en zoodra het mij mogelijk zijn zal, hoop ik haar ook eens te gaan bezoeken."

"Mag ik dan meegaan om het haar te zeggen?" fluisterde Betsy haar toe.

"Als mama het goedvindt," antwoordde juffrouw Visser schouderophalend, want zij twijfelde er aan of die toestemming wel zoo gemakkelijk verkregen zou worden. Daarop zette zij haar gesprek met juffrouw Smith voort, en haar leerlingetje wendde zich tot Annie, die voor 't venster stond te turen.

"Kunnen wij niet eventjes naar buiten gaan?" vroeg zij zacht.

"Ik weet niet, of het mag," zei Annie.

"Vraag het dan eens, wil je? Ik mag wel; de juffrouw heeft het gezegd."

De kleine deed wat haar gevraagd werd en kreeg, op een wenk van Betsy's gouvernante, terstond verlof te gaan.

"Betsy's gouvernante?" hooren wij onze kleine lezers vragen, "juffrouw Visser was toch onderwijzeres op een school?" Ja, dit was zij geweest, maar sedert drie weken had zij de plaats ingenomen van de ziek geworden gouvernante, die geen plan meer had in hare betrekking terug te keeren. In dien korten tijd had zij reeds grooten invloed verkregen op het onhandelbare meisje, dat wel begonnen was met al haar onwil te toonen, maar toch niet bestand gebleken was tegen de onveranderlijke zachtmoedigheid, waar-

mee de nieuwe onderwijzeres haar behandelde, en de liefde, die deze haar niet onthield, zelfs wanneer zij zich zeer onbehoorlijk tegen haar gedragen had.

„Hoe komt het toch, dat u zoo heel anders doet dan de vorige juffrouw?” had zij eindelijk gevraagd; „U kijkt altijd bedroefd, wanneer ik straf verdien en nooit wordt u boos. U houdt zeker veel van kinderen?”

„Ja, dat ook,” had juffrouw Visser glimlachend geantwoord, „maar er is toch een anderen reden voor.” Daarop had zij het meisje verteld van den Heere Jezus, hoe hij de booze menschen liefhad en op aarde gekomen was, om voor hen te sterven. Groot was Betsy's verbazing geweest, toen zij dit alles hoorde, en nooit te dikwijls kon juffrouw Visser haar diezelfde geschiedenis vertellen. Ook schonk zij haar na dien tijd haar volle vertrouwen en was zij er zelfs toe gekomen haar de ganschen waarheid mede te deelen omtrent het voorgevallene met Rika; en samen waren zij toen neergeknield, om het voor den Heer te belijden en Hem te smeeken om een nieuw hart, dat Hem liefhad. Nu réstte haar nog vergiffenis te vragen aan vrouw van Roon, en aan Annie mede te deelen, hoe schuldig zij was tegenover haar moeder, in plaats dat zij reden hebben zou boos te wezen op de arme vrouw.

Tot dit doel was zij thans gekomen en het was daarom, dat zij gaarne naar buiten wilde gaan met Annie.

Een kwartier later keerden de beide kinderen terug, Annie met een heel bedrukt gezichtje, Betsy zichtbaar opgewonden, terwijl zij de oogen neersloeg, toen juffrouw Visser haar even vragend aankeek. Deze stond thans op, om heen te gaan, en nauwelijks was zij vertrokken, of Annie barstte los in tranen.

„Wat scheelt er aan kind?” vroeg haar pleegmoeder

verschrikt; maar het duurde lang, eerdad zij een verstaanbaar antwoord kreeg.

„Het is mijn schuld, dat moeder zoo gevallen is,” verstond zij eindelijk.

„Wat is dat nu!” riep zij uit, niet in staat te begrijpen, hoe zoo iets mogelijk zou kunnen wezen.

„De jongejuffrouw heeft het gezegd,” volgde er snikkend.

„Dat kind heeft altijd lust anderen te plagen en bang te maken,” dacht juffrouw Smith, die van de verandering, met Betsy plaats gegrepen, niets wist. „Kom, Annie,” sprak zij, „daar is immers niets van waar!” Je bent er niet eens bij geweest, toen het ongeluk gebeurde!”

„Nee, maar . . . zij zegt, dat zij zoo boos geworden is, toen moeder voor de tweede maal haar lei niet meegebracht had, dat zij met opzet de trap heeft omgestooten. . . .”

„Wat! heeft zij dat gezegd?”

„Ja, en toen was ik even heel boos op haar; maar ze zei, dat het eigenlijk ook mijn schuld was, want als ik de lei niet gebroken had, dan zou er niets van gebeurd zijn.”

„Dat is waar; en je ziet alweer, Annie, hoe een klein kwaad groote gevolgen kan hebben; hoewel het niet lief van haar is, daarover te spreken, terwijl zijzelve zooveel schuld heeft.”

Besluit.

rouw van Roon was uit het ziekenhuis teruggekeerd, doch niet naar het vuile donkere vertrekje, waar wij haar het eerst hebben aangetroffen. Juffrouw Visser had er voor gezorgd, dat de weinige meubeltjes, die Rika bezat en door een nicht voor haar in bewaring waren genomen, overgebracht werden naar een klein, gezellig beneden huisje, waarvan het voorkamertje dienen zou tot verkoop van kruidenierswaren. Om deze te kunnen inslaan, had mevrouw van Son een sommetje gelds beschikbaar gesteld; en onder 's Heeren zegen hoopte onze werkvrouw in staat gesteld te worden, in de behoeften van haar en haar gezin te voorzien, zooals te voren. Hierin zou zij nog een weinig gesteund worden door Betje, haar oudste dochter, van wie wij reeds vernomen hebben, dat zij een dienst zocht. Nog juist bijtijds had zij er een gevonden bij een dame, die het, op verzoek van juffrouw Visser, wel eens met haar probeeren wilde; en aanvankelijk scheen zij nogal te bevallen. En Jan verdiende ook al een gulden in de week bij een schoenmaker, waar men hem geplaatst had. Rika echter moest nog thuis blijven om haar moeder, die nu niet zoo goed meer voort kon, te helpen, totdat Truida oud genoeg zijn zou om haar te vervangen. En het meisje, dat intusschen reeds wat orde en netheid geleerd had bij de menschen, die haar voor eenige maanden in huis genomen hadden, werd nu ook door haar moeder tot werken aangezet, zoodat

stof en spinraggen voor goed een plaats ontzegd werd in de woning van vrouw van Roon, en ook de vloer een flinke beurt kreeg elke week met een boender en zeep; terwijl de vriendelijke zonnestraaltjes door niets belemmerd, een vroolijk aanzien gaven aan het eenvoudige kamertje. En dit werd nog opgesierd door helder witte gordijntjes, waarvoor een lief vogelkooitje hing met een sijsje er in. Dit was een presentje van jongejuffrouw Betsy, die nu en dan met juffrouw Visser een bezoek bracht bij vrouw van Roon. Ook Annie was teruggekeerd in de ouderlijke woning, en verheugde zich niet weinig, dat het er daar nu even gezellig uitzag als bij juffrouw Smith. Het beste van alles was echter, dat vrouw van Roon in waarheid den Heere Jezus liefgekregen had, en dus haar kinderen kon voorgaan in het dienen van Hem, die haar uit de duisternis geroepen had tot zijn wonderbaar licht.

Zoo vond dan ook kleine Annie in haar een steun op den weg des levens, dien zij in de woning harer pleegmoeder aanvankelijk had leeren betreden; evenals Betsy dien vond in juffrouw Visser, en allen in den Goeden Herder, die niet alleen het verlorene zoekt, maar ook het gevondene bewaart.

2